

DECIZIA Nr.347 din 3 aprilie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art.118 alin.(1), (2) și (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.195/2002 privind circulația pe drumurile publice

Publicată în Monitorul Oficial nr.307 din 09.05.2007

Ioan Vida - președinte Nicolae Cochinescu- judecător
Aspazia Cojocaru - judecător
Acsinte Gaspar - judecător
Kozsokár Gábor - judecător
Petre Ninosu - judecător
Ion Predescu - judecător
Tudorel Toader - judecător
Ion Tiucă - procuror Marieta Safta - magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art.105 alin.(1), (2) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.195/2002 privind circulația pe drumurile publice, excepție ridicată de Ion Gabriel Velica în Dosarul nr.4.837/94/2006 al Judecătorei Buftea. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită. Ministerul Public pune concluzii de admitere a excepției de neconstituționalitate, pentru considerentele ce au fundamentat Decizia Curții Constituționale nr.953 din 19 decembrie 2006.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin Încheierea din 27 noiembrie 2006, pronunțată în Dosarul nr.4.837/94/2006, Judecătoria Buftea a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art.105 alin.(1), (2) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.195/2002 privind circulația pe drumurile publice, excepție ridicată de Ion Gabriel Velica în dosarul menționat.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că "obligativitatea depunerii la sediul unității de poliție a unei plângeri adresate unei instanțe de judecată face ca accesul la justiție să fie mediat de această unitate de poliție și, prin urmare, să fie îngrădit. Chiar dacă plângerea urmează a fi, în cele din urmă, înaintată unei instanțe de judecată, această

Înaintare se poate face la o instanță greșită, ori cu întârziere și, la limită, este creată posibilitatea

ca dosarul să nu fie trimis deloc, iar simpla existență a acestei posibilități constituie, evident, o îngrădire a accesului la justiție. Contravenientul nu poate depune direct plângere la instanța pe care o consideră competentă, întrucât executarea amenzii și a sancțiunilor contravenționale complementare nu se suspendă decât de la data înregistrării plângerii la unitatea de poliție. Prin urmare, nu va avea beneficiul suspendării decât dacă, și numai din momentul în care, a depus plângere la unitatea de poliție".

Judecătoria Buftea consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, arătând că prevederile legale criticate nu încalcă dispozițiile constituționale invocate de autorul excepției.

În conformitate cu dispozițiile art.30 alin.(1) din Legea nr.47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, arătând că măsura depunerii plângerii la organul de poliție se justifică prin aceea că, luând act de plângerea

depusă de contravenient, organul de poliție nu va dispune nicio măsură pentru executarea amenzilor și a sancțiunilor contravenționale complementare până la rămânerea definitivă a hotărârii judecătorești prin care s-a soluționat aceasta. Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este întemeiată, arătând

că "obligația depunerii plângerii la organul din care face parte organul constatator, ca și condiție de acces la justiție, nu poate fi justificată în mod obiectiv și rezonabil". Se face referire la Decizia Curții Constituționale nr.953 din 19 decembrie 2006.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr.47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art.146 lit.d) din Constituție, ale art.1 alin.(2), ale art.2, 3, 10 și 29 din Legea nr.47/1992, să se pronunțe asupra excepției de neconstituționalitate.

În ceea ce privește obiectul excepției, Curtea constată că, ulterior sesizării sale prin încheierea din 27 noiembrie 2006, a devenit aplicabilă, de la data de 1 decembrie 2006, forma republicată, cu renumerotarea textelor, a Ordonanței de urgență a Guvernului nr.195/2002, astfel

cum a fost aprobată cu modificări și completări prin Legea nr.49/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.246 din 20 martie 2006, urmare a intrării în vigoare a acestui din urmă act normativ. Dispozițiile legale criticate, astfel cum au fost modificate, și păstrând soluția

legislativă de principiu criticată de autorul excepției, sunt cuprinse în prezent în art.118 alin.(1), (2) și (5) din aceeași ordonanță.

Așa fiind, Curtea urmează să se pronunțe asupra dispozițiilor art.118 alin.(1), (2) și (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.195/2002 privind circulația pe drumurile publice, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.670 din 3 august 2006, care au următorul

cuprins: "(1) Împotriva procesului-verbal de constatare a contravențiilor se poate depune plângere, în

termen de 15 zile de la comunicare, la serviciul poliției rutiere în a cărui rază de competență a fost constatată fapta.

(2) Plângerea suspendă executarea amenzilor și a sancțiunilor contravenționale complementare de la data înregistrării acesteia până la data rămânerii definitive a hotărârii judecătorești.

[...] (5) Plângerea împreună cu dosarul cauzei se trimit în termen instanței de judecată pe raza căreia a fost săvârșită fapta."

Autorul excepției consideră că dispozițiile criticate sunt contrare prevederilor constituționale ale art.21 privind accesul liber la justiție.

Examinând excepția de neconstituționalitate astfel cum a fost formulată se constată că, în jurisprudența sa, Curtea Constituțională s-a mai pronunțat asupra neconstituționalității unor dispoziții legale cu un conținut asemănător, în raport de critici similare celor formulate în prezenta

cauză. Astfel, prin Decizia nr.953 din 19 decembrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.53 din 23 ianuarie 2007, Curtea Constituțională a admis excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art.32 alin.(1) din Ordonanța Guvernului nr.2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.410 din 25

ie 2001, aprobată cu modificări și completări, prin Legea nr.180/2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.268 din 22 aprilie 2002, și a constatat că prevederile criticate, potrivit cărora "plângerea însoțită de copia de pe procesul-verbal de constatare a contravenției se depune la organul din care face parte agentul constatator, acesta fiind obligat să o primească și

să înmâneze depunătorului o dovadă în acest sens", sunt neconstituționale, întrucât încalcă principiul liberului acces la justiție.

Pentru a pronunța această soluție, Curtea a reținut, în esență, că existența oricărui impediment administrativ, care nu are o justificare obiectivă sau rațională și care ar putea până la

urmă să nege liberul acces la justiție al persoanei, încalcă în mod flagrant prevederile art.21 alin.(1)-(3) din Constituție. Astfel, obligația depunerii plângerii la organul din care face parte agentul constatator, ca o condiție de acces la justiție, nu poate fi justificată în mod obiectiv și rezonabil nici prin faptul că, primind plângerea, organele administrative ar avea cunoștință de ea și nu ar porni la executarea amenzii aplicate. Mai mult decât atât, o asemenea soluție legislativă

ar putea da naștere la abuzuri săvârșite de către agenții organelor administrative, ceea ce, în final, chiar dacă ar duce la tragerea la răspundere penală sau disciplinară a acestora, ar îngreuna sau chiar nega dreptul contestatorului la accesul liber la justiție.

În aceeași ordine de idei, reținând că, "în sensul principiului constituțional instituit de art.21 privind accesul liber la justiție, se înscrie și posibilitatea oricărei persoane de a se adresa direct

și nemijlocit instanțelor de judecată pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor sale legitime", Curtea a statuat că textul de lege criticat, prin instituirea obligației de depunere a plângerii contravenționale la organul constatator, îngrădește accesul direct la justiție atât timp cât

nu prevede ca alternativă și posibilitatea ca plângerea să poată fi depusă și la instanța de judecată.

Problema de neconstituționalitate dedusă Curții în prezenta cauză este, în esență, aceeași, autorul excepției criticând, în raport de prevederile art.21 din Constituție, soluția legislativă constând în obligativitatea depunerii la sediul unității de poliție din care face parte organul constatator a plângerii formulate împotriva procesului-verbal de contravenție, adresată de fapt unei instanțe de judecată, și condiționarea acordării suspendării executării amenzilor și a sancțiunilor contravenționale complementare de înregistrarea acestei plângeri la unitatea de poliție. Așa fiind, considerentele care au fundamentat pronunțarea deciziei mai sus menționate sunt valabile și în prezenta cauză, aceasta cu atât mai mult cu cât, astfel cum a statuat Curtea în

considerentele aceleiași decizii, legiuitorul, "în alegerea soluțiilor sale legislative, trebuie să țină seama de prevederile constituționale, neputându-le eluda în exercitarea competenței sale în materie de procedură. În caz contrar, se încalcă prevederile art.1 alin.(5) din Constituție, potrivit cărora, «În România, respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie»". Pentru aceste considerente, în temeiul art.146 lit.d) și al art.147 alin.(1) și (4) din Constituție, precum și al art.1-3, al art.11 alin.(1) lit.A.d), al art.29 și al art.31 din Legea nr.47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii
DECIDE:

Admite excepția de neconstituționalitate ridicată de Ion Gabriel Velica în Dosarul nr.4.837/94/2006 al Judecătorei Buftea și constată că dispozițiile art.118 alin.(1), (2), și (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.195/2002 privind circulația pe drumurile publice sunt neconstituționale.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului.

Pronunțată în ședința publică din data de 3 aprilie 2007.